

ΘΕΜΑΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ

Τα Πάθη και η Ανάσταση του Χριστού

Τα Πάθη του Χριστού

Η καταδίκη του Χριστού

Οι στρατιώτες οδηγούν τον Χριστό στο σπίτι του αρχιερέα, για να τον δικάσει. Εκεί είναι μαζεμένοι πολλοί άνθρωποι. Ο αρχιερέας ψάχνει να βρει μια μαρτυρία εναντίον του Χριστού, για να τον καταδικάσει σε θάνατο. Παρουσιάζονται τότε ψευδομάρτυρες και κατηγορούν με ψεύτικες μαρτυρίες τον Χριστό. Σε κάποια στιγμή ο αρχιερέας ρωτά τον Χριστό:

- Εσύ είσαι ο Υιός του Θεού;
- Όπως το λες είναι. Εγώ είμαι, απαντά ο Χριστός.

Τότε ο αρχιερέας γεμάτος θυμό φωνάζει:

- Είναι ένοχος! Πρέπει να πεθάνει.

Μερικοί άνθρωποι που ήταν εκεί αρχίζουν να φτύνουν τον Χριστό. Άλλοι μάλιστα του σκεπάζουν το πρόσωπο και αρχίζουν να τον χτυπούν, λέγοντάς του κοροϊδευτικά:

- Αφού είσαι προφήτης, μάντεψε ποιος είναι αυτός που σε χτύπησε;

Το παράνομο δικαστήριο ολοκληρώνεται. Ο Χριστός καταδικάζεται σε θάνατο. Για να πραγματοποιηθεί η απόφασή τους αυτή θα πρέπει να πάρουν την έγκριση του Ρωμαίου διοικητή Πόντιου Πιλάτου.

Πρωί πρωί την άλλη μέρα, οι άνθρωποι του Συνεδρίου παραδίδουν τον Χριστό στον Πόντιο Πιλάτο, για να εγκρίνει την καταδίκη του σε θάνατο. Ο Πιλάτος θαυμάζει την ηρεμία του Χριστού. Κουβεντιάζει μαζί του και σιγά σιγά καταλαβαίνει ότι είναι αθώος, γι' αυτό και τους λέει με βεβαιότητα:

- Δεν βρίσκω κάτι κακό σε αυτό τον άνθρωπο.

Είναι αθώος!

- Σταύρωσέ τον, σταύρωσέ τον, φωνάζει γεμάτος μίσος ο κόσμος.

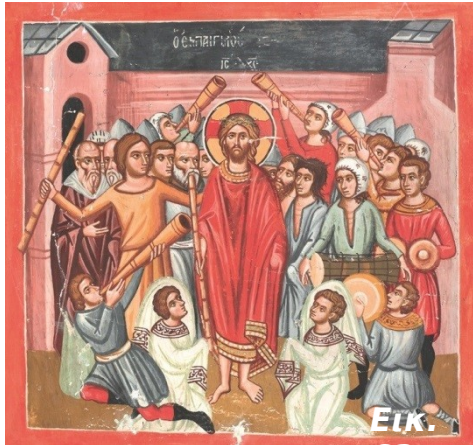
Ο Πιλάτος, μη μπορώντας να τους αλλάξει γνώμη, ζητά μια λεκάνη με νερό. Πλένει τα χέρια του και λέει:

- Νίπτω τὰς χεῖρας μου, δηλαδή δεν φέρω ευθύνη για τον θάνατο αυτού του αθώου. Στη συνέχεια παραδίδει τον Χριστό στους Ιουδαίους, για να σταυρωθεί.

(Ματθαίος, 27 • Μάρκος, 15)

Η Σταύρωση του Χριστού

Οι στρατιώτες φορούν στον Χριστό κόκκινο μαν-δύα. Πλέκουν στεφάνι από αγκάθια και του το βάζουν στο κεφάλι για στέμμα. Παίρνουν καλάμι και του το δίνουν στο δεξί χέρι για σκήπτρο. Γονατίζουν μπροστά του και τον περιγελούν φωνάζοντας: «Ζήτω ο Βασιλιάς των Ιουδαίων!». Έπειτα τον φτύνουν, του παίρνουν το καλάμι και τον χτυπούν στο κεφάλι. Ο Ιησούς υποφέρει όλα αυτά τα πάθη σιωπηλά.

Ο Χριστός, ταλαιπωρημένος από τα πά-θη, σηκώνει στους ώμους του τον σταυρό κι ανηφορίζει για τον Γολγοθά, έναν λόφο έξω από τα Ιεροσόλυμα. Μα ο σταυρός είναι βαρύς κι ασήκωτος. Άνεβαίνει με δυσκολία τον δρόμο του μαρτυρίου. Λυγίζει και πέφτει. Δυσκολεύεται να συνεχίσει. Τότε, οι στρατιώτες αναζητούν άνθρωπο, για να μεταφέρει τον σταυρό. Βρίσκουν τον Σίμωνα τον Κυρηναίο και του φορτώνουν τον σταυρό.

Εκεί στον Γολγοθά σταυρώνουν τον Χριστό μεταξύ δύο ληστών. Ο ένας βρίσκεται στα αριστερά και ο άλλος στα δεξιά του. Μερικοί από τους στρατιώτες τον κοροϊδεύουν λέγοντας: «Άφου είσαι γιος του Θεού, γιατί δεν κατεβαίνεις από τον σταυρό;». Ο Ιησούς υψώνει τα μάτια του στον ουρανό και λέει:

«Πατέρα μου, συγχώρεσέ τους. Δεν ξέρουν τι κάνουν». Κάτω από τον σταυρό βρίσκεται η Μαρία, η μητέρα του Χριστού. Μαζί της κι ο αγαπημένος μαθητής του Χριστού, ο Ιωάννης. Ο Ιησούς γυρίζει το κεφάλι του προς το μέρος της Μαρίας και της λέει: «Μητέρα, να ο γιος σου». Μετά κοιτάζει τον Ιωάννη και του λέει:

«Ιωάννη, να η μητέρα σου». Από εκείνη την ώρα ο

Ιωάννης ανέλαβε τη φροντίδα της Παναγίας.

Ο Χριστός πεθαίνει πάνω στον σταυρό. Τότε, γίνεται μεγάλος σεισμός. Ο Ρωμαίος αξιωματικός έκπληκτος ομολογεί: «Στα αλήθεια, αυτός ο άνθρωπος ήταν ο γιος του Θεού». (Λουκάς, 23 • Ιωάννης, 19)

Η Αποκαθήλωση και η Ταφή του Χριστού

Είναι μέρα Παρασκευή. Ο Ιωσήφ, ένας κρυφός μαθητής του Χριστού, πηγαίνει με θάρρος στον Πιλάτο και ζητά να του επιτρέψει να πάρει από τον σταυρό το σώμα του Ιησού. Ο Πιλάτος τού δίνει την άδεια.

Τότε, ο Ιωσήφ μαζί με έναν άλλο μαθητή του Χριστού, τον Νικόδημο, ανεβαίνουν στον Γολγοθά. Εκεί συναντούν τις μαθήτριες του Χριστού να θρηνούν τον δάσκαλό τους. Με μεγάλη προσοχή βγάζουν τα καρφιά και τον κατεβάζουν από τον σταυρό. Αλείφουν με αρώματα το νεκρό σώμα και μετά το τυλίγουν σ' ένα καθαρό σεντόνι. Επειδή άρχισε να νυχτώνει, τον τοποθετούν γρή-

γορα γρήγορα σε έναν καινούριο τάφο, που ανήκε στον Ιωσήφ. Άκολούθως, κλείνουν την είσοδο του τάφου με μια μεγάλη πέτρα και φεύγουν.

Την άλλη μέρα, ο Πιλάτος στέλνει στρατιώτες, για να προσέχουν τον τάφο.

(Ματθαίος 27 • Ιωάννης, 19)

4. Τραγουδούμε.

Ο «Θρήνος της Παναγίας» είναι ένα κυπριακό δημοτικό τραγούδι, γνωστό και ως Τραούδι της Παναγίας. Αποτελεί το μοιρολόι της μητέρας του Χριστού εξαιτίας του πόνου, τον οποίο αισθάνεται από τα πάθη, τη σταύρωση και τον θάνατό του. Συνηθιζόταν παλαιότερα να τραγουδιέται από τον ιερέα ή από λαϊκούς τραγουδιστές, συνήθως μέσα ή έξω από τον ναό, τη νύχτα της Μεγάλης Παρασκευής, μετά την περιφορά του Επιταφίου.

1. Άρκοντες, αφιγκράστε μου της Δέσποινας τον
θρήνον που κλαίει τον μονογενήν εις τον σταυρόν
εκείνον.
2. Άδέ μαντάτον σκοτεινόν τζιαι μέρα λυπημένη
που ήρτεν σήμεραν σε μεν την πολλοπικραμένην.
3. Άδέ χαράν που δικάβασα τζι' εγέννησα τον
ήλιον τον φόον που επέρασα στις γέννησης τον
σπήλιον για τον Ηρώδην τον πικρόν μεν χάσει
το βασίλειον.
4. Γρυσόν δεντρόν εβλάστησεν ο εύσπλαχνος υιός μου
τζ' έβκαλεν κλώνους δώδεκα για σιεπασμόν του κόσμου.
5. Τωρά οι κλώνοι κόπηκαν τα φύλλα
μαραθήκαν τζι' η βρύση εσταμάτησεν, όλα
εξερανθήκαν.
6. Ιούδας τον επρόδωσεν αργύρια τριάντα
τζι' ενόμισεν ο μιάρός πως θα τα έσειει πάντα . . .
- 9.....Πέντε καρ(φ)κιά εβάλασιν επάνω στον υιόν μου
τζι' εκάμαν Τον τζι' εφύρτηκεν το φως των οφθαλμών μου.
10. Ω! Πανσεβάσμιε σταυρέ, ξύλον ευλογημένον,
όπου βαστάζεις τον Θεόν πάνω σου κρεμασμένον.
11. Σκύψε, σταυρέ, να δυνηθώ, να τον
καταφιλήσω τον ποιητήν μου και Θεόν να τον
ποσαιρετήσω.
12. Όρη αναστενάξετε και πέτρες ραγιστείτε
και ζωντανοί τες λύπες μου κλάψετε και θρηνείτε.
13. Κλάψετε, χήρες κι ορφανά, όλοι την συντροφιά σας
κλάψετε τον διδάσκαλον και την παρηγοριάν σας . .

15.Τζι' η Δέσποινα που το 'βκαλεν προφήτισσα λοάτε
τζιαιίνης πρέπει η δόξασις τζ' εμέναν τ' ως πολλά 'τε.

Πηγή: Παλιό χειρόγραφο από το Καπούτι

*Βιβλίο Θρησκευτικών «Όλοι είμαστε αδέρφια», Β΄ Μέρος , σελ. 48-56